

Arrest

nr. 64 652 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat T. OP DE BEECK en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, huwt op X met M.M.M., van Iraakse nationaliteit, bij beslissing van 28 januari 2008 ter kennis gegeven op 14 maart 2008 gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in België. Volgens een nota van 21 januari 2011 in het administratief dossier zou de echtgenoot van de verzoekende partij op 1 juni 2010 de Belgische nationaliteit verkregen hebben.

De verzoekende partij komt op 27 juni 2009 aan in België, in het bezit van een visum type D. Op 26 november 2009 meldt de verzoekende partij zich aan bij het gemeentebestuur te Antwerpen en wordt er een bijlage 15 afgegeven.

Volgens de verwerende partij wordt de verzoekende partij op 19 januari 2010 in het bezit gesteld van een A-kaart.

Volgens de verwerende partij wordt er ten overstaan van de echtgenoot van de verzoekende partij op 13 september 2010 een voorstel tot ambtelijke schrapping gedaan.

Op 24 november 2010 bericht de raadsman van de verzoekende partij dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld. Een kopie van de neergelegde klacht bij de politie wordt toegevoegd aan dit schrijven alsook medische attesten. De klacht dateert van 30 juni 2010.

Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, met kennisgeving op 2 april 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde S., H. H. S. (...)

geboren te (...) op (...)

van Irakese nationaliteit,

verblijvende te (...)

toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2° van de wet):

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er geen huwelijksleven meer is. De partner van betrokkene is sedert 11.10.2010 afgeschreven naar het buitenland.

Betrokkene verklaart tevens mishandeld geweest te zijn door haar echtgenoot en legt volgende stukken voor:

-medisch attest echymose ter hoogte van rechter dijbeen (dit medisch attest is niet het origineel, dit is verloren gegaan).

-30.06.2010 attest ziekenhuis, betrokkene werd ambuland behandeld wegens mogelijke slagen en verwondingen met lichte verwondingen zonder levensgevaar.

-Vertaling van de klacht die neergelegd werd bij de politie, vertaling dd. 17.01.2011

-verklaring op eed van betrokkene zelf dat zij in geen vluchthuis verbleven heeft maar dat zij bij haar broer verbleef en verblijft.

De eventuele mishandeling is niet bewezen aan de hand van bovenvermelde stukken.

Uit het socio- economisch onderzoek dd. 03.01.2001 blijkt het volgende :

-Wordt bijgestaan door broer voor vertaling

-Geen bestaansmiddelen

-Gaat Nederlands studeren maar weet niet wanneer.

- Haar familie woont nog in het buitenland

- kan enkel losse woorden in het Nederlands

- heeft aldoor telefonisch contact met familie in Irak

Uit het voorgaande kan besloten worden dat betronne niet geïntegreerd is in de maatschappij en geen persoonlijk inkomen heeft.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet wordt aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Wanneer de Administratie een beslissing dient te nemen in bestuurlijke zaken, dan dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier;

In het algemeen worden er in zaken van gezinshereniging politiecontroles georganiseerd, die dienen na te gaan of er sprake is van een werkelijke gezinscel, en van een de facto samenleven;

Indien er een verbreking van de samenwoning wordt vastgesteld, dan dient men na te gaan op welke wijze er aan deze samenwoning tot een einde is gekomen;

Het is correct dat verzoekster niet meer met haar man samenleefde, doch verzoeksters vertrek was niet zomaar uit de lucht komen vallen;

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat verzoekster heeft aangegeven dat zij werd mishandeld door haar man;

De beslissing is formeel in dit gegeven; immers, verwerende partij wist dat deze gegevens voorhanden waren, vermits verzoekster ze via haar raadsman ruim vooraf in het dossier heeft laten toekomen en dat via Stad Leuven (schrijven d.d. 24.11.2010);

De wijze waarop nu de bestreden beslissing is opgesteld, m.n. waar zij een lijstje geeft van de overgemaakte stukken, is volstrekt incompatibel met het besluit dat uiteindelijk getrokken wordt: er zou geen bewijs van de mishandelingen voorliggen;

Verzoekster staat hier paf van;

De relevantie van de medische attesten wordt in twijfel getrokken, alsof verzoekster in realiteit wel dergelijke kwetsuren heeft gehad, maar om andere oorzaken (op hoeveel manieren kan men een ecchymose aan het dijbeen oplopen?), en dat zij derhalve dit alles bedrieglijk opdist om het geweld van haar man te bewijzen;

Voor verzoekster is dit zonder meer een tweede pak slaag;

Er is overigens de klacht bij de politie, die samengelezen moet worden met het medisch attest; het verslag wordt nergens in se bekritiseerd;

Er worden trouwens ook volstrekt irrelevante opmerkingen gemaakt: het feit dat verzoekster niet in een vluchthuis heeft verbleven maar bij haar broer; dit is correct, maar wat verandert het? Zij is thuis moeten gaan lopen, de enige relevante vaststelling terzake;

De Administratie heeft - als zij dan toch twijfelde of de geweldplegingen bewezen waren -blijkbaar geen verder onderzoek meer willen doen en weigerde verzoeksters verblijf;

Uiteraard is het maar mogelijk om een correct beeld te krijgen als de administratie zich hieromtrent ook gedegen en op zorgvuldige wijze informeert;

Uit de stukken die verzoekster voorlegde, bleek hoe zij totaal ontredderd en gedeprimeerd in de hulpverlening is terechtgekomen, en dat zij wel degelijke schade (psychisch en fysisch) heeft opgelopen;

Het feit dat de politie ook al meldingen had gekregen en haar klacht in een PV noteerde, maakt dat deze info eenvoudig voorhanden was en verder kon worden uitgediept indien niet voldoende; dit had men dus allemaal kunnen navragen, maar men heeft het nagelaten of minstens niet in rekening gebracht bij het nemen van de beslissing;

Er werd dus niet aan voldoende feitenvinding gedaan;

Hetzelfde geldt overigens voor de vermeldingen dat verzoekster "niet geïntegreerd zou zijn in onze samenleving"; dit wordt tegengesproken door het attest van inburgering en de inschrijving in de taal cursus bij het "Huis van het Nederlands" (stukken

Bovendien werd het redelijkheidsbeginsel geschonden: met de stukken die werden voorgelegd kon de administratie niet op een redelijke wijze tot de besluitvorming komen dat de feiten van geweldpleging die verzoekster heeft vermeld en gestaaft, onvoldoende bewezen konden zijn;

Verzoekster zelf heeft in redelijkheid, en ruim van tevoren, de administratie op de hoogte willen stellen opdat zij met kennis van zaken kon oordelen; er werd in het schrijven aan Stad Leuven al expliciet melding gemaakt van art. 11 §2 VV;

Het is thans dan ook volstrekt onredelijk om zelfs dergelijke bewijzen van de hand te wijzen en nog te stellen dat verzoekster niets bewijst;

Het middel is ernstig;"

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoekster stelt dat de beslissing weergeeft dat zij heeft aangegeven te zijn mishandeld door haar echtgenoot. Ze meent dat het lijstje van overgemaakte documenten dat de beslissing weergeeft, incompatibel is met het besluit dat hieruit getrokken werd. Ze verwijt verwerende partij het medische attest in twijfel te trekken. Volgens haar dient het medische attest in samenhang te worden gelezen met de klacht bij de politie. Ze meent dat het irrelevant is dat zij bij haar broer zou verblijven en niet in een vluchthuis.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van Artikel 11 § 2 van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1 ° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven; (...) "

Uit de feiten supra, de stukken van het administratieve dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet meer samenwoont met haar echtgenoot. Immers, uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoeksters echtgenoot sedert 11 oktober 2010 werd afgeschreven naar het buitenland. Het feit dat er geen huwelijksleven of gezinsleven meer is wordt overigens niet betwist door verzoekster, doch zij stelt dat zij wel degelijk heeft aangetoond mishandeld te zijn door haar echtgenoot en meent dat de beslissing dienaangaande niet correct werd genomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 11 §4 4e alinea van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde houdt in het bij zonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1 °, 2° of 3 °"

Uit het administratieve dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de informatie die verzoekster, aangaande haar vermeende mishandeling, heeft voorgelegd. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

" (...) Betrokkene verklaart tevens mishandeld geweest te zijn door haar echtgenoot en legt volgende stukken voor:

- Medisch attest echymose ter hoogte van rechter dijbeen (dit medisch attest is niet het origineel, dit is verloren gegaan).
- 30.06.2010 attest ziekenhuis/, betrokkene werd ambuland behandeld wegens mogelijke slagen en verwondingen met lichte verwondingen zonder levensgevaar.
- Vertaling van de klacht die neergelegd werd bij de politie, vertaling d.d. 17.01.2011
- Verklaring op eed van betrokkene zelf dat zij in geen vluchthuis verbleven heeft, maar dat zij bij haar broer verbleef en verblijft.

De eventuele mishandeling is niet bewezen aan de hand van bovenvermelde stukken.

Uit socio economisch onderzoek blijkt het volgende

Wordt bijgestaan door broer voor vertaling

Geen bestaansmiddelen

Gaat Nederlands studeren maar weet niet wanneer

Haar familie woont nog in het buitenland

Kan enkel losse woorden in het Nederlands

Heeft aldoor telefonisch contact met familie in Irak

Uit het voorgaande kan besloten worden dat betrokkene niet geïntegreerd is in de maatschappij en geen persoonlijk inkomen heeft."

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar kritiek volgens de welke het medische attest in twijfel getrokken werd door de bestreden beslissing. Echter, het medische attest werd niet als voldoende beschouwd om de beweerde mishandeling aannemelijk te maken. De beslissing geeft trouwens duidelijk de reden hiervan weer en stelt dat het medische attest niet het originele is en vervolgens dat uit het attest van 30 juni 2010 enkel staat dat verzoekster behandeld werd wegens mogelijke slagen en verwondingen. Waar verzoekster stelt dat het irrelevant is dat zij bij haar broer verblijft en niet in een vluchthuis, merkt verwerende partij op dat verzoeksters situatie in zijn geheel werd beschouwd en er, gelet op alle omstandigheden, geen bewijs voorhanden is van een eventuele mishandeling. Gelet op het feit dat alle bijgevoegd elementen onderzocht werden door verwerende partij en er op alle elementen ingegaan werd in de beslissing, kan verwerende partij geen onzorgvuldig en onredelijk gedrag verweten worden.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven

en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RW nr. 9420 van 31 maart 2008;

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. Overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 van dezelfde wet toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven wanneer de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhouden. Het loutere gegeven dat een vreemdeling, die tot een verblijf werd toegelaten op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, niet langer voldoet aan de voorwaarden gedurende de periode omschreven in artikel 11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan door het bestuur aangegrepen worden om te beslissen dat de betrokken vreemdeling niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven.

Uit de memorie van toelichting bij deze ingevoegde wetsbepaling blijkt: *"elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst"* en *"De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp (...) in de eventuele uiteindelijke beslissing (moet) worden vermeld."* Deze bijzondere motiveringsplicht dient om te voldoen aan artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, dat door de wetgever als een toepassing van artikel 8 EVRM beschouwd werd.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij niet betwist dat er geen werkelijk huwelijksleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot bestaat. De verzoekende partij meent dat zij onder de toepassing van artikel 11, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet valt, dat voorziet:

"De minister of zijn gemachtigde houdt in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°."

De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij werd toegelaten tot een verblijf in het kader van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door middel van een brief van haar raadsman op 24 november 2010 een brief richtte naar de stad Leuven om melding te maken van het gegeven dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld. Zij voegde aan de brief een kopie toe van de klacht die zij indiende wegens slagen en verwondingen die haar echtgenoot haar toebracht. Dit verhoor dateert van 30 juni 2010, afgelegd in tempore non suspecto, waarbij zij meldt tot acht keer toe geslagen te zijn door haar echtgenoot die haar ook eenmaal met een mes bedreigde. De Raad merkt op dat deze klacht dateert van voor de ambtelijke schrapping van de echtgenoot van de verzoekende partij. Tevens werd er een attest toegevoegd van de dienst spoedgevallen van het ziekenhuis ZNA Stuivenberg te Antwerpen dat stelt dat de verzoekende partij ambulante werd behandeld wegens mogelijke slagen en verwondingen op dezelfde dag als dat de klacht werd ingediend, met name 30 juni 2010. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de stad Leuven heeft gevraagd de verzoekende partij te ondervragen met betrekking tot sociale en economische elementen van haar leven (socio-economisch onderzoek van 6 januari 2011), maar het niet nodig achtte tegelijkertijd van de gelegenheid gebruik te maken om verder onderzoek te verrichten naar de slagen en verwondingen waarvan de verzoekende partij het slachtoffer zou zijn. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij zelfs maar een poging heeft gedaan om na te gaan welk gevolg aan de klacht werd gegeven en of het standpunt van de echtgenoot van de verzoekende partij gekend was. Van de

verwerende partij mag verwacht worden dat zij zich volledig laat inlichten betreffende de in tempore non suspecto neergelegde klacht, te meer de verzoekende partij slechts kennis kan krijgen van de gevolgtrekkingen uit de klacht nadat de procureur beslist dat diens onderzoek ten einde is. Minstens had de verwerende partij kunnen informeren bij de politie of er verschillende meldingen gekend waren aangaande de voorgehouden geweldplegingen op de verzoekende partij. Zoals de verzoekende partij stelt in het verzoekschrift diende de verwerende partij in casu verder onderzoek te verrichten en volstaat het niet te stellen dat het gepleegde huiselijk geweld niet bewezen is, indien er overeenstemmende vermoedens zijn die op het bestaan van geweld wijzen, nu het medisch attest geweldpleging niet uitsluit. De zorgvuldigheidsplicht werd niet nageleefd. In die mate is het onderdeel gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN